

OVER >

Missie blijft onveranderd

Leden spreken zich uit over voorstel wijziging rechtsvorm

Bij de 85ste verjaardag van Het Oversticht wordt in de ledenvergadering van september de rechtsvorm van het Genootschap tegen het licht gehouden. Bij de oprichting in 1925 werd Het Oversticht een vereniging. Gemeenten in Overijssel konden lid worden. Er waren toen veel gemeenten, die door samenvoegingen van 45 in 1990 tot 25 in 2010 zijn teruggebracht.

Foto's excursies Ledenvergaderingen

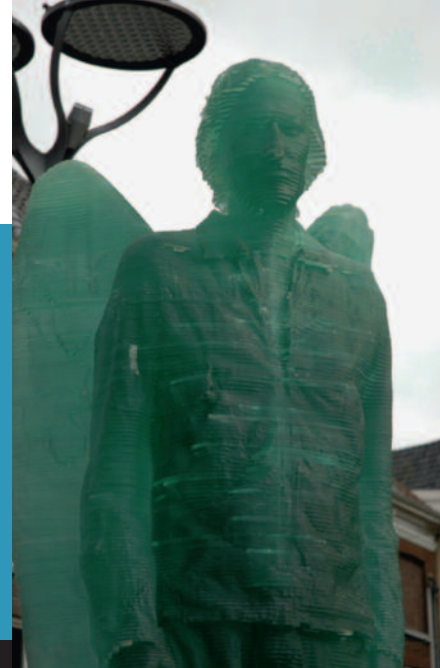
De statuten vermeldden dat het Genootschap zijn doelen kon verwezenlijken door het instellen van commissies. Voor welstand, voor monumenten, voor landschap en voor ruimtelijke kwaliteit bestonden of bestaan zulke commissies. Het bestuur van de vereniging werd gevormd door de voorzitters van die commissies, door notabelen die de doelstellingen van het Genootschap onderschreven en door bestuursleden die een kwaliteitszetel bezetten. Daarbij waren de Bond van Nederlandse Architecten en andere beroepsvertegenwoordigende instellingen zoals de huidige Vereniging Stadswerk.

Van een bureau was in de aanvang nauwelijks sprake. Dat kreeg pas vorm en betekenis na 1945, toen met directeur Adri Maaskant een werkorganisatie werd opgebouwd. Sindsdien is het zwaartepunt van de vereniging onmiskenbaar verschoven naar het 'bureau'. Dat ontwikkelde zich tot een modern bedrijf met ruim 50 medewerkers en een orderportefeuille die voor 50% uit opdrachten bestaat en voor de andere helft uit de vaste taken die ook oorspronkelijk door de vereniging werden uitgevoerd.

Aan de bestuursstructuur van de vereniging, met een Algemene Ledenvergadering, een Algemeen Bestuur en een Dagelijks Bestuur is na 1945 een directie toegevoegd, maar overigens is er weinig aan veranderd. In een wereld die steeds dynamischer wordt (een dynamiek die we zelf ook hebben opgezocht door in projecten te stappen), knelt die structuur in toenemende mate. Om een begroting voor 2011 te kunnen vaststellen in een ledenvergadering, bijvoorbeeld, moet die vóór de zomer in het AB, in mei in het DB en dus in april worden opgesteld. Waar de wereld weinig verandert, gaat dat lang goed, maar de laatste jaren gaan de veranderingen in de economie, de bouwwereld en het openbaar bestuur zo snel, dat kortere lijnen en sneller reageren nodig zijn. Tegen die achtergrond spreekt de ledenvergadering zich 8 september uit over de omzetting van de vereniging naar de stichting Het Oversticht, Genootschap tot bevordering en instandhouding van het stedelijk en landelijk schoon. In de doelstelling zijn deze begrippen vertaald naar ruimtelijke kwaliteit en ruimtelijk erfgoed, waarmee Het Oversticht zich al langer profileerde.

Buiten de aanpassing van de rechtsvorm verandert er dus feitelijk niets. Met wat ze in 1925 voor hadden, zijn we het dan ook nog volledig eens.

Informatie > [Dirk Baalman](#) ■ dbaalman@oversticht.nl

Zwolle is een bijzonder beeld in de openbare ruimte rijker. Op vrijdag 18 juni onthulde wethouder Nelleke Vedelaar de sculptuur De Glazen Engel van de Rotterdamse kunstenaar Herman Lamers. Het beeld staat op de Grote Markt, in het hart van Zwolle's centrum.

De engel verbeeldt St. Michael en staat voor de Grote of St. Michaëlskerk in Zwolle. Hij ziet er, staand op een kleine verhoging, tegelijk kwetsbaar en imposant uit. De kwetsbare indruk komt voort uit de materiaalkeuze van de kunstenaar voor glas. Een gewaagde keuze, want het beeld staat midden in Zwolle's uitgaanscentrum. Veel tijd en energie stopte de kunstenaar in onderzoek om te kijken hoe een glazen beeld van formaat toch vandalismegevoelig uitgevoerd kon worden. Uiteindelijk werd een oplossing gevonden. Door het verlijmen van glasplaten – in totaal 350 – wordt het glas zo hard als steen. De verlijmde lagen zijn 1 cm. Het beeld is drie meter groot en oogt indrukwekkend. Tegelijkertijd maakt het licht dat steeds wisselend door de platen schijnt, het beeld fragiel. De kunstenaar zelf vergelijkt zijn beeld wel met een bevroren fontein of een ijssculptuur.

Het beeld kwam er – net als vele andere beelden in de openbare ruimte – niet zonder slag of stoot. Al in 2005 werd een werkgroep geformeerd die zich boog over de keuze van kunstenaar en het uiteindelijke ontwerp. Hierin zaten vertegenwoordigers van de Commissie Beeldende Kunst, de gemeente, de bewonersvereniging van de binnenstad en de Stichting Levende Geschiedenis. De werkgroep was enthousiast over het uiteindelijke ontwerp, één lid uitgezonderd: de Stichting Levende Geschiedenis. Leden van de stichting vonden materiaal en vormgeving van het beeld niet harmoniëren met de omringende historische setting en hadden een meer letterlijke vertaling van St. Michael en zijn strijd met de draak voor ogen. De kunstenaar koos daar juist niet voor: "De opdracht voor het beeld is om op deze historisch belangrijke plek van Zwolle een verbinding te leggen tussen het verleden en het heden. Michaël is de beschermengel van Zwolle en staat op één van de torens van de Grote Kerk met draak en zwaard. Hij beschermt de stad tegen het kwaad. Ik wilde een moderne transparante Michaël tussen de mensen zetten. De engel is een belangrijk beeldend figuur in de kunst en de aartsengel Michaël is dat voor Zwolle in het bijzonder. Door de engel in een gedigitaliseerde vorm uit te voeren ontstaat een driedimensionaal beeld, opgebouwd uit lagen en pixels, zoals wij dat tegenwoordig kennen van de tv en de computer. Door het doorschijnende groene glas wordt het virtuele aspect nog meer versterkt. De moderne engel is geen wrakende, maar een menselijke figuur die tussen de mensen staat en voortdurend verandert door het licht: van een donker duister beeld tot een helder verschijnsel."

Engel onder de mensen

De Stichting Levende Geschiedenis tekende vorig jaar bezwaar aan bij B&W van de gemeente Zwolle. Deze oordeelde dat het bezwaar geen gemotiveerd tegenadvies was doch een subjectieve mening. Een eerder uitgebracht positief advies van de welstandscommissie woog voor het bestuur zwaar "daar dit in zekere zin een waarborg is tegen een al te subjectieve beoordeling van bouwplannen".

Informatie > [Petra Versluis](#) ■ pversluis@oversticht.nl

▼ Mijn leven is het kanaal

Samen met AtelierOverijssel-partner KCO voerde Het Oversticht een onderzoek uit naar de beleving van kanaal Almelo-De Haandrik. Binnen nu en drie jaar moeten schepen met een laadvermogen van 700 ton gebruik kunnen maken van het kanaal. Dieperliggende en bredere schepen dan nu zullen in de toekomst het kanaal bevaren. Daarom moet het kanaal uitgebaggerd en verbreed moet worden. Vijf van de zestien beweegbare bruggen die het kanaal nu telt, zullen dan te smal blijken. Vraag is of deze bruggen vervangen moeten worden door nieuwe, of misschien helemaal verdwijnen.

Almelo –de Haandrik van meet af aan de dragende kracht geweest van het sociaal-culturele leven en de economie van de aanliggende kernen en gemeenschappen. In de loop van de tijd is de culturele biografie van het omliggende land langs het kanaal in het kielzog van de voortschrijdende schaalvergroting en versnelling van leven en werken, ingrijpend veranderd. Landbouwgronden zijn verkaveld, steeds grotere ontginningsboerderijen deden hun intrede. Het overgrote deel van de landbouwproductie in het gebied is vandaag de dag voor de wereldmarkt bestemd. Het kanaal heeft in dit verband als interface gefunctioneerd. De noodzaak om het kanaal in de komende twee jaar te verdiepen zodat het geschikt is voor zwaarder scheepvaartverkeer, toont dat die interface nog altijd werkt. Bijzonder is dat dit snelle netwerk nog steeds verbonden is met het trage netwerk van de bruggen die het centrale referentiepunt zijn in het leven en de lokale economie van alledag.

Het uitzonderlijk samengaan van nieuw en oud leven en landschap, snelle en trage netwerken wordt niet in de laatste plaats aangedreven door de nuchtere en pragmatische mentaliteit die de bewoners van het gebied kenmerkt. Om te overleven moesten alle zeilen worden bijgezet en iedere verandering als kans worden aangegrepen. Toen de ontwikkeling van de landbouw en werkgelegenheid achterbleef bij die in de rest van Nederland, was het vanzelfsprekend om als 'deTurken van Twente' door het leven te gaan. Vanuit Bergentheim vertrokken tot ver in de jaren zestig van de vorige eeuw dagelijks bussen met werknemers voor de textielindustrie in Almelo. Het snelle netwerk van het kanaal en het trage netwerk van de dwarsverbindingen die de thuis- en uitvalsbasis van de kanaal-gemeenschappen vormden, bleven ook in die turbulente jaren zestig en zeventig in de economie en cultuur van het gebied met elkaar verbonden.

Recent onderzoek van het CBS wijst uit dat anno 2010 in Nederland de kloof tussen platteland en stad in sociaal-economisch opzicht alleen maar groter is geworden. Het gebied rond het kanaal is daar een uitzondering op. Door de komst van de Wavin kwam er nieuw werk en net zo belangrijk, er kwam voor het eerst hoogwaardige kennis. De nieuwe

Om daar gefundeerd een beslissing over te nemen is zowel verkeerstechnisch onderzoek gedaan als een onderzoek naar cultuurhistorische, sociaal-culturele en archeologische kwaliteiten. Dit laatste onderzoek, gedaan door beide atelierpartners, spitste zich toe op het deel tussen Vroomshoop en Hardenberg, de locatie waar de vijf beweegbare bruggen die te smal zijn, liggen. Concreet gaat het om de bruggen Beerzeveld (Ommen); Kloosterdijk; Bergentheim; Emtenbroekerdijk en Hoogenweg (Hardenberg). Daartoe werden gesprekken gevoerd met de gemeenten, bewoners en belangenverenigingen en passanten van de bruggen.

De aanleg van het kanaal Almelo – de Haandrik, is bepalend geweest voor de culturele biografie van het omliggende land. Zonder het kanaal waren de gemeenschappen Beerzeveld, Kloosterdijk en Bergentheim niet van de grond gekomen en was het omringende achterland een niet-arcadische leegte gebleven. Wezenlijk anders dan bijvoorbeeld bij het Twentekanaal, zijn de dwarsverbindingen over het kanaal

Schwung die dat veertig jaar geleden aan het plattelandsgedrag rondom het kanaal gaf, droeg ertoe bij dat achterstand ten opzichte van de stad werd ingelopen. De duw- en trekkracht van de dwarsverbindingen speelden daarbij een cruciale rol. Ze zorgden er niet alleen voor dat bewoners mensen aan de overkant elkaar nog altijd burens noemen, maar ook dat het voorzieningenniveau van de relatief kleine kernen op peil kon blijven.

'Mijn leven is het kanaal', is in de context van het kanaal Almelo – de Haandrik alles behalve een loze kreet. Het vat de kern samen van de ruimtelijke kwaliteit waarmee de kenmerkende, pragmatische wisselwerking tussen activiteiten en landschap het stroomgebied van het kanaal door de tijden heen begiftigd heeft. Die ruimtelijke kwaliteit bestaat uit de unieke samenhang tussen mensen, maatschappelijk nut en noodzaak waaraan het gebied zijn kracht en identiteit ontleent. De aard van die samenhang maakt ook, dat de mensen in het gebied niet onwelwillend tegenover veranderingen staan. Hoewel vrije tijd in de zin zoals we dat nu kennen, voor de bewoners van de kanaalgemeenschappen, heel lang iets uit een andere wereld is gebleven, gaan er steeds meer stemmen op om het kanaal met zijn bruggen en dwarsverbindingen naar het bij toeristen in zwang zijnde Twente en Vechtdal, recreatief uit te nutten.

De nauwe samenhang tussen mensen, maatschappelijk nut en noodzaak die de ruimtelijke kwaliteit van het kanaal en omge-

ving uitmaakt, zorgt ervoor dat het verwijderen van dragende dwarsverbindingen op verzet stuit. Het vervangen van bruggen zonder meer niet. Het beeld van de skyline met het kenmerkende hoogteverschil tussen de bestaande klapbruggen en de nieuwere viaducten, moet blijven. Remakes van de oude bruggen is voor de meeste bewoners echter geen optie. Innovatief ontwerp in lijn met de veranderlijke functionele betekenissen die het kanaal door de jaren heen heeft gekend, daarentegen wel. 'Mijn leven is het kanaal' betekent meegaan met flow zodat de toekomstige generatie straks hetzelfde kan zeggen.

De onderzoekers werd gevraagd om ook ontwerpprincipes van de nieuwe bruggen te benoemen en – in het verlengde daarvan – antwoord te geven op de vraag welke kansen aanpassingen bieden voor het versterken van de ruimtelijke kwaliteit van de omgeving. Lees meer op www.oversticht.nl

Interview Gerard Elferink

Schaalvergroting platteland - Vragen van toen nog steeds actueel

“Overijssel wordt nog mooier”

AtelierOverijssel is een onafhankelijke werkplaats voor iedereen die wil leren, ervaring wil opdoen, nieuwe inzichten wil krijgen en geadviseerd wenst te worden over ruimtelijke opgaven. Het Oversticht is één van de partners van het atelier, dat wordt betaald door de Provincie Overijssel

TWEE EQUIPES ACHTER DE RUG: WAT BRENGT DE 3E EQUIPE? WAT IS HET VERSCHIL MET DE VORIGE?

“Kort samengevat heeft equipe 1 laten zien wat ruimtelijke kwaliteit is en is hier in equipe 2 op doorgegaan door themagewijs een aantal verdiepende en inspirerende voorbeeldprojecten te doen. In equipe 3 zal de nadruk liggen op werken aan ruimtelijke kwaliteit in de praktijk en het borgen ervan. Gemeenten zijn hierbij de belangrijkste doelgroep.”

KWAM DE VRAAG OM ATELIERLEIDER TE WORDEN ALS EEN VERRASSING?

“Ja en nee. Nee, omdat ik op de vrijkomende post heb gesolliciteerd, nadat ik hierop gewezen ben. Ik ben daarnaast wel blij verrast dat ik het ben geworden, omdat ik in tegenstelling tot de vorige atelierleiders geen ontwerpende achtergrond heb. Als wethouder ben ik verantwoordelijk geweest voor ruimtelijke kwaliteit en heb ik een behoorlijk bestuurlijk netwerk opgebouwd. Dit zijn juist de eigenschappen die in deze derde fase van het atelier belangrijk worden geacht.”

NA 2 ARCHITECTEN NU EEN BESTUURDER AAN HET ROER. IS DAT GEEN BREUK MET HET VERLEDEN?

“Een “breuk”, dat klinkt negatief. Er is bewust gekozen voor iemand die kennis heeft van de gemeentelijke organisatie. De focus ligt nu op het borgen van ruimtelijke kwaliteit in de alledaagse gemeentelijke praktijk. De inhoudelijke kennis is daarnaast goed via de partners van het atelier te organiseren.”

WAT KUNNEN WE NU CONCREET VERWACHTEN. ATELIEROVERIJSSSEL IS NATUURLIJK IN ZEKERE ZIN EEN IDEEËNFABRIEK. WAT ZIEN DE BURGERS VAN OVERIJSSSEL NU AAN RESULTAAT?

“Overijssel wordt nog mooier”. Dat klinkt natuurlijk nog niet erg concreet, maar ik zal het uitleggen. Het gaat er om dat er bij ingrepen in de fysieke ruimte (aanleg wandelpaden, woonwijken) een integrale afweging ten aanzien van de

ruimtelijke effecten wordt gemaakt. Die integrale afweging dient ook tot stand te komen binnen de gemeentelijke organisatie. Het gaat daarbij om processturing, om een andere manier van werken, waarbij je ook de burgers meer aan de voorkant betreft.”

HET ATELIER-SYMPOSIUM IN HENGELO GING OVER OPDRACHTGEVERSCHRAP EN OPDRACHTNEMERSCHRAP. ZIE JE ALS ATELIERLEIDER EEN TAAK OM DIE RELATIE TE VERBETEREN?

“Ja, de verbetering die wij nastreven ligt met name aan de kant van de gemeente en de burger als goed opdrachtgever. Wij gaan de behoefte aan ondersteuning hierbij, ook in relatie tot de provinciale organisatie en beleid, inventariseren en trachten met vernieuwende instrumenten te komen. Op deze wijze creëer je ook een situatie waarbij de opdrachtnemers worden gestimuleerd een zo goed mogelijk resultaat te leveren.”

6. HOE VERTAAL JE AL DIE INZICHTEN, CONCEPTEN EN IDEEËN DIE ER DE AFGELOPEN TIJD ZIJN GELEVERD, NU NAAR CONCRETE ZAKEN. HOE GAAT DIT LANDEN BIJ GEMEENTEN?

Als derde equipe gaan we allereerst inventariseren welke behoeften er in dit kader bestaan bij gemeenten. Denk daarbij aan thema's als: hoe organiseer je burgerparticipatie, welke rol heeft de provincie bij verschillende ruimtelijke ingrepen, welke capaciteiten moet je als gemeente in huis hebben en hoe creëer je integraliteit in de gemeentelijke organisatie. Het atelier gaat vervolgens ook helpen met deze processen. Dit alles met als uiteindelijk doel dat ruimtelijke kwaliteit niet iets is van één afdeling binnen de gemeente, maar leidt tot een integrale aanpak met het allerbeste resultaat. Ruimtelijke kwaliteit moet breder in de gemeentelijke organisatie landen.”

Informatie > [Mathijs Assink](#) ■ massink@oversticht.nl

Toen in de jaren '70 de ligboxenstal zijn intree deed op het platteland, schreef toenmalig directeur van Het Oversticht Adri Maaskant een artikel in het blad De Mars, met de vraag hoe lang de schaalvergroting in de landbouw nog kon doorgaan.

Hij vroeg zich af of de veehouderij met zulke grote stallen nog wel 'grondgebonden' landbouw kon worden genoemd en of het niet tijd werd om de moderne agrarische industrie een plaats te geven op bedrijventerreinen. Ongetwijfeld was de consequentie dan dat de boer als een normale werknemer zich dagelijks per fiets of auto naar zijn werkplek zou begeven en dat de veehouderij een normale industrie zou worden naast andere industrieën.

De ligboxenstal van de jaren '70 heeft het ruim 30 jaar volgehouden. Eenvoudige stalen spantjes, alleen in de rode menie, halfsteens baksteen geveltjes tot ongeveer 1,75 m hoogte en een dakbedekking van golfplaten: de RABO-bank financierde er tienduizenden. Het type liet de innovaties van 21e eeuw aanvankelijk ook nog toe: door de sloop van een deel van de gevel onder de gootlijn kon hier de ventilatiesleuf worden aangebracht die volgens de moderne inzichten over veehouderij nodig was voor diergezondheid.

Met de nieuwe eisen voor dierenwelzijn en diergezondheid van de EU, die in 2012 van kracht worden, wordt het aantal kubieke meters ruimte per koe sterk vergroot. De inmiddels afgeschreven stallen uit de jaren '70 worden massaal vervangen door exemplaren die vele malen groter zijn. Lengte, breedte en nokhoogte bereiken maten die in de jaren '70 voor onmogelijk werden gehouden. De zijgevels zijn nu open; de koe mag op de tocht staan. Het licht brandt er tot laat in de avond: licht en lucht stimuleren de melkproductie. Donkerte, een belangrijke kwaliteit van het platteland, wordt schaars. De nieuwe melkkaathedralen domineren menig erf en buurtschap en het is alleen maar dankzij een beroerde melkprijs dat de vervanging van stallen niet een nog geen massalere vlucht heeft genomen.

Over 30 jaar zal iemand vermelden, dat ze zich in 2010 bij Het Oversticht afvroegen, hoe lang de schaalvergroting in de landbouw nog kon doorgaan. Werd het niet tijd om te erkennen dat het 'familiebedrijf' een fictie begon te worden? Dat de besluiten over investeringen in de landbouw al lang niet meer aan de keukentafel werden genomen, maar veeleer in Chicago, waar de wereldproductie van soja werd geregeld? Dat het uit oogpunt van duurzaamheid en het gebruik van energie en grondstoffen toch veel logischer zou zijn die bedrijvigheid te koppelen in ketens op

speciale moderne landbouw-bedrijventerreinen? Dat het platteland noch de idylle van de negentiende eeuw van een ruraal landschap met boerderijen als stoffage liet zien, maar evenmin de keus toonde voor een modern agrarisch industriellandschap?

De mijmering van 2010 kwam voort uit de ontmoeting met een boer in Dronten. Hij betoogde dat de melkgift van zijn koeien in zijn moderne stal negatief werd beïnvloed door de windsingel die hij volgens het bestemmingsplan rond zijn erf moest handhaven. De singel belemmerde de tocht. Hij kreeg van de gemeenteraad gedaan dat de singel, die in bestemmingsplannen was benoemd als wezenlijk gebiedskenmerk voor het landschap van de Flevopolders, voortaan wel achterwege kon blijven.

Informatie > [Dirk Baalman](#) ■ dbaalman@oversticht.nl

8 Expotip <

Over >... Uit <

Over >

Tweede leven voor Krusende Flerken

Langs de rand van het fietspad aan de Noordwal in Vollenhoven is in juli het kunstwerk Krusende Flerken van kunstenaar Ido Willemsma onthuld. Het kunstwerk bestaat uit twee stalen vleugels met daartussen een hoge trap.

Eerder stond het werk, dat in bezit is van waterschap Reest en Wieden, bij de rioolwaterzuiveringsinstallatie in Meppel. Doordat deze werd uitgebreid en verbouwd, werd in overleg met de kunstenaar besloten dat het waterschap een nieuwe plek zou zoeken en dat de kunstenaar het werk, waarop veel graffiti zat, zou opknappen.

Met een positieve beoordeling – “de komst van het kunstwerk vormt een positieve toevoeging aan het landschap”- van de welstandscommissie (die overigens op basis van de gebiedsbeschrijving op formele gronden een negatief advies moest geven) en goedkeuring van de gemeente Steenwijkerland heeft Reest en Wieden besloten het prachtige kunstwerk te plaatsen op de dijk tegenover de rioolwaterzuiveringsinstallatie in Vollenhove. Over de dijk waar het kunstwerk aan grenst, loopt een fietspad. Wie een stop maakt en de trap van het kunstwerk bestijgt, heeft een prachtig uitzicht over het Kadoelermeer. Een uitzicht dat komend voorjaar nog mooier zal zijn. Dit najaar worden nl. natuurvriendelijke oevers aangelegd langs de dijk met zuiverende rietplanten.

Algemene Ledenvergadering Het Oversticht

Het Oversticht is 8 september te gast in het Huis voor Cultuur en Bestuur in Nijverdal. Daar start om 13.30 uur het excursieprogramma en om 16.00 uur de Algemene Ledenvergadering. Deze heeft dit jaar een bijzonder karakter. Meer hierover leest u op pag. 2 van het magazine.

Zwolle

Zwols Architectuurpodium (ZAP)

Thema 2010: Zicht op Zwolle

september > **Andreas Ambauen schetst ontwikkeling gebied Willemspoort.**

oktober > **Met vertrek van de lakfabriek Schaepman krijgt het stedenbouwkundig plan voor de locatie alle aandacht. Hoe krijgt nieuwbouw in een historische omgeving een verantwoorde inpassing?**

www.stichtingzap.nl

Deventer

Het Rondeel

Architectuurcentrum Rondeel beschikt over een nieuw onderkomen. Sinds 19 november is het centrum gehuisvest aan de Strommarkt 18c in een gebouw dat in 1965 ontworpen werd door de architecten Postma, Reyes en Roeterdink.

2 september – 3 oktober > **De smaakmakers van het landschap**

november – december > **Expositie Stadsbeleving en mobiliteit in Deventer**

www.rondeeldeventer.nl

Enschede

Architectuurcentrum

Zie voor activiteiten de site

www.architectuurcentrumtwente.nl

Rectificatie

Op de omslag van Over> 32 stonden schuren in Saasveld van architectenbureau Groothuis+ Postma. Helaas was de naam van de fotograaf niet correct. De fotograaf die de schuren in beeld bracht is Cees Landstra.

www.oversticht.nl

Bezoek voor meer informatie over de werkzaamheden van Het Oversticht ook de website.

AGRARISCH BOUWEN
MET INSPIRATIE UIT DE STREEK –
DE IJSSELDELTA

WIM VAN ITTERSUM:
“OOK IN DE TOEKOMST BLIJFT
DE BOERENLIJ DE BLIKVANGER.”

Marten
Knol:

“Nieuwe plannen doen veel meer recht
aan de kwaliteit van het landschap.”

HERMAN
VOSSEN

“Door de samenwerking met de
architecten kreeg ik inspiratie en werden
de plannen nog beter.”

Nationaal Landschap de IJsseldelta is in belangrijke mate gevormd door de agrariërs die er wonen en werken. Om juist deze boeren perspectief te bieden op ontwikkelings-mogelijkheden in de toekomst, namen provincie Overijssel en de gemeenten Zwolle, Zwartewaterland en Kampen het initiatief voor het project Stallenbouw in de IJsseldelta. De resultaten van bijeenkomsten en workshops met de boeren en aanbevelingen zijn nu gebundeld in een magazine.

Colofon

Over > is een uitgave van Het Oversticht en wordt verspreid onder de leden van Het Oversticht, bestuurders en ambtenaren van de provincie Overijssel, de Overijsselse gemeenten en de gemeenten Dronten en Noordoostpolder, leden van de welstandscommissies, architecten, stedenbouwkundigen en overige relaties van Het Oversticht.

Redactie-adres

Het Oversticht
Postbus 531, 8000 AM Zwolle

Telefoon (038) 421 32 57

Telefax (038) 421 81 84

E-mail mail@oversticht.nl

Internet www.oversticht.nl

Redactie Mathijs Assink,
Dirk Baalman, Petra Versluis

Basis lay-out Cascade, Amsterdam

Vormgeving Annelies Mikmak

Foto's Foto's interview Gerard Elferink:
Dick Vos

Foto's Krusende Flerken: de Stentor/Tom van Dijke

Overige foto's: Het Oversticht

Druk Coenradi, Zwolle

© Het Oversticht, Zwolle, december 2009

ISSN 1569-6359